

UZASADNIENIE

W pozwie, złożonym w dniu 24 października 2013 r., strona powodowa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie solidarne od pozwanych D. P. (1) i M. P. kwoty 26.935,05 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej liczonymi od dnia 26 września 2013 r. do dnia zapłaty. Ponadto strona powodowa wniosła o zasądzenie solidarnie od pozwanych kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż strona powodowa jest w posiadaniu weksla płatniczego wystawionego na jej zlecenie przez pozwanego D. P. (1) oraz poręczonego przez pozwaną M. P., wypełnionego wobec niewywiązania się przez pozwanego D. P. (1) z zawartej z powódką umowy leasingu nr K 150973. Suma wpisana na wekslu stanowiła zaległość z tytułu rat leasingowych, odszkodowania należnego powódcie wskutek wypowiedzenia umowy leasingu, odsetek od tychże należności oraz kary umownej za niezwrócenie przedmiotu leasingu. Mimo wezwania do wykupu weksla pozwany nie spłacił roszczenia, ani nie podjął w tym zakresie żadnych czynności zmierzających do ugodowego zakończenia sporu. (pozew – k. 2-4).

W dniu 28 października 2013 r. Sąd Rejonowy dla (...) w W. II Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, w sprawie o sygn. akt II Nc 33882/13, w którym uwzględnił w całości powyższe żądanie strony powodowej. (nakaz zapłaty – k. 18).

Pozwany D. P. (1) w dniu 20 listopada 2013 r. wniósł skutecznie zarzuty od powyższego nakazu zapłaty, domagając się jego uchylenia i oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od strony powodowej na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Ponadto wniósł o zwolnienie go od kosztów postępowania w niniejszej sprawie oraz o wstrzymanie wykonalności nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym.

Pozwany zarzucił stronie powodowej, iż ta nienależycie wywiązała się wobec pozwanego z umowy leasingu nr K 150973 wobec dostarczeniu pozwanemu wadliwego przedmiotu umowy, tj. samochodu dostawczego, który nie pozwalał na wykorzystywanie go zgodnie z przeznaczeniem, albowiem rzeczywista masa całkowita oraz możliwości ładunkowe pojazdu były sprzeczne z parametrami określonymi w dowodzie rejestracyjnym tego pojazdu. Zdaniem pozwanego jest to wada istotna pojazdu, która dyskwalifikuje użytkowanie go jako pojazdu do prowadzonej przez pozwanego działalności gospodarczej. Pozwany zarzucił również stronie powodowej, iż ta nie odstąpiła od umowy ze zbywcą przedmiotu leasingu, mimo istnienia istotnej wady rzeczy, której nie dało się usunąć, do czego wielokrotnie wzywał pozwany, który sam nie mógł skorzystać z tego uprawnienia gdyż takie uprawnienie w świetle art. 709⁸ § 4 mu nie przysługiwało. Pozwany zgłosił również zarzut nieudowodnienia wysokości kwoty wskazanej w treści weksla in blanco, albowiem nie przedstawiono na tę okoliczność żadnego dowodu w postaci wycień. Zarzucił również nieprzedstawienie przez stronę powodową deklaracji wekslowej. Pozwany wskazał, że strona powodowa nie ustosunkowała się w ogóle do jego zastrzeżeń podniesionych w odpowiedzi na przedstawienie weksla do zapłaty z dnia 04 października 2013 r. W ocenie pozwanego nie istnieje po jego stronie zobowiązanie względem strony powodowej do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem. Kwotę tę strona powodowa winna dochodzić od dostawcy przedmiotu leasingu, tj. (...) Sp. z o.o. s. k. w T.. (zarzuty pozwanego od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym – k. 22-27; wnioski dowodowe – k. 28-33).

Wobec niezaskarżenia w/w nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym przez pozwaną M. P. orzeczenie to uprawomocniło się w stosunku do niej w dniu 29 stycznia 2015 r. (nakaz zapłaty – k. 18 i 18v.).

Kolejno, postanowieniem z dnia 08 sierpnia 2014 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w W. w sprawie o sygn. akt II Nc 33882/13 oddalił wniosek pozwanego D. P. (1) o wstrzymanie wykonania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym. Zażalenie na to postanowienie zostało oddalone przez Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie o sygn. akt V Cz 4500/14 w dniu 01 grudnia 2014 r. (postanowienie – k. 145-146; postanowienie – k. 168-170).

Powód w odpowiedzi na zarzuty wniósł o utrzymanie nakazu zapłaty w mocy (k. 185-186).

Do zamknięcia rozprawy strony niniejszego postępowania podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska w sprawie. (pismo przygotowawcze powódki – k. 185-186v.; protokół rozprawy z dnia 01 października 2015 r. – k. 208-210).

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

Pismem z dnia 27 grudnia 2011 r. D. P. (1) - (...) w G. zwrócił się do (...) Centrum (...). J. (...) Spółki jawnej z siedzibą w T. z zamówieniem pojazdu mechanicznego marki P. (...) na jego rzecz. Pojazd ten miał być wyprodukowany w 2011 r. oraz posiadać podwozie o oznaczeniu „435 L4 180”, silnik diesel o pojemności 3 litrów i mocy 180 koni mechanicznych. D. P. (1) wskazał ponadto we wniosku, iż zamawia w/w pojazd mechaniczny z następującym wyposażeniem: klimatyzacja manualna, lusterka boczne sterowane elektrycznie, lusterka o poszerzonym polu widzenia, powiększony zbiornik paliwa, światła przeciwmgielne. Nadto pojazd ten, zgodnie z wnioskiem D. P. (1) miał spełniać dodatkowe warunki, a to: miał posiadać zabudowę typu skrzynia aluminiowa z plandeką o wymiarach wewnętrznych – długość 4900 mm x szerokość 2200 mm x wysokość 2200 mm. Poza tym w pojeździe miała znajdować się kabina sypialna partner, rozsuwana plandeka z obydwu stron, firanka dwustronna, rozsuwany dach, poduszki powietrzne, kompresor, ogrzewanie postojowe, skrzynię narzędziową i zbiornik na wodę. (**dowód:** zamówienie pozwanego – k. 64).

Kolejno, w dniu 05 stycznia 2012 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., jako leasingodawca, zawarła z D. P. (1) (...) w G., jako leasingobiorcą, umowę leasingu o numerze K 150973, której przedmiotem był w/w pojazd mechaniczny marki P. (...). Na jej podstawie leasingodawca zobowiązał się nabyć od zbywcy przedmiotowy pojazd mechaniczny i oddać go leasingobiorcy do używania albo używania i pobierania pożytków przez czas oznaczony, zaś leasingobiorca zobowiązał się do zapłacenia leasingodawcy wynagrodzenia pieniężnego w ustalonych ratach (§ 1 ust. 1). Leasingobiorca oświadczył również, że w/w pojazd mechaniczny został wybrany i zaakceptowany przez niego oraz w całości odpowiada planowanemu przeznaczeniu i potrzebom leasingobiorcy (§ 1 ust. 2). Integralną częścią rzeczonyj umowy były ogólne warunki leasingu (§ 1 ust. 4). Z kolei raty leasingowe zostały przez strony ustalone w załączniku nr 1, również stanowiącym integralną część umowy leasingu (§ 3 ust. 1-4). Leasingobiorca zobowiązał się również do ustanowienia zabezpieczenia spłat w/w rat leasingu poprzez wystawienie poręczonego weksla in blanco (§ 5). (**dowody:** umowa leasingu – k. 53-54; załącznik nr 1 do umowy leasingu – k. 55; załącznik do umowy leasingu – k. 56; załącznik tabela rat do umowy leasingu – k. 57; załącznik nr 3C do umowy leasingu – k. 58; załącznik nr 3B do umowy leasingu – k. 59).

Na zabezpieczenie ewentualnych roszczeń wynikających z umowy leasingu nr K 150973 D. P. (1) wystawił weksel własny niepełny (in blanco), płatny bez protestu na zlecenie (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. Weksel ten został poręczony przez żonę wystawcy M. P.. (**dowód:** kopia weksla – k. 14).

Do umowy leasingu nr (...) jako załącznik dołączono deklarację wekslową, zgodnie z którą weksel własny in blanco, wystawiony przez D. P. (1) leasingodawca (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. miał prawo wypełnić w każdym czasie, w wypadku naruszenia przez leasingobiorcę D. P. (1) warunków umowy leasingu, na sumę odpowiadającą wszelkim zobowiązaniom finansowym leasingobiorcy wobec leasingodawcy wynikającym z rzeczonyj umowy. (**dowód:** deklaracja wekslowa – k. 188).

Pismem z dnia 13 lutego 2012 r. leasingodawca (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zawiadomiła leasingobiorcę D. P. (1), iż przedmiot umowy leasingu nr K 150973 zostanie mu wydany najpóźniej do dnia 29 lutego 2012 r. Odbiór miał nastąpić w siedzibie (...) Sp. z o.o. s. k. z siedzibą w T.. (**dowód:** zawiadomienie – k. 60; zamówienie – k. 82).

W w/w terminie pojazd marki P. (...) został wydany leasingobiorcy D. P. (1) przez (...) Sp. z o.o. s. k. z siedzibą w T.. W protokole odbioru przedmiotowego pojazdu leasingobiorca oświadczył, że dokonał odbioru pojazdu bezpośrednio od jego zbywcy i nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń. Ponadto oświadczył, iż znany jest mu stan prawny i techniczny przedmiotu leasingu, który w całości zaakceptował. Stan ten odpowiadał zamówieniu leasingobiorcy z dnia 27 grudnia 2011 r. (**dowody:** protokół odbioru pojazdu – k. 62; załącznik do protokołu odbioru pojazdu – k. 63; zamówienie pozwanego – k. 64).

W dowodzie rejestracyjnym wydanego leasingobiorcy pojazdu marki P. (...) o nr rejestracyjnym (...) wskazano, że masa własna pojazdu ((...)) wynosi 2400 kg, z kolei maksymalna masa całkowita pojazdu („F1”) wynosi 3500 kg. (**dowód:** kopia dowodu rejestracyjnego – k. 77-78).

Przez pewien okres raty umowy były spłacane terminowo. Od 2013 r. leasingobiorca D. P. (1) przestał uiszczać na rzecz leasingodawcy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. należności, wynikające z umowy leasingu nr K 150973. Pismem datowanym na 06 lutego 2013 r. leasingobiorca D. P. (1) zażądał od (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., aby leasingodawca odstąpił od umowy sprzedaży ze zbywcą przedmiotu leasingu pojazdu marki P. (...) o nr rejestracyjnym (...). Leasingobiorca zarzucił, iż zbywca dostarczył mu pojazd dostawczy, który nie pozwalał na wykorzystywanie go zgodnie z przeznaczeniem w działalności gospodarczej leasingobiorcy albowiem rzeczywista masa całkowita oraz możliwości ładunkowe pojazdu były sprzeczne z parametrami określonymi w dowodzie rejestracyjnym tego pojazdu oraz rzeczywistymi wartościami. Zdaniem leasingobiorcy jest to wada istotna pojazdu, która dyskwalifikuje użytkowanie go jako pojazdu wykorzystywanego przez pozwanego do prowadzenia przezeń działalności gospodarczej. Przedmiotowe pismo z dnia 06 lutego 2013 r. zostało przekazane zbywcy pojazdu, który w swej odpowiedzi nań odmówił uwzględnienia zarzutów stawianych przedmiotowi leasingu. W ocenie zbywcy pojazd ten jest zgodny z wszelkimi ustaleniami dokonanyymi na etapie zamówienia i zawierania umowy sprzedaży. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. nie znalazł podstaw do odstąpienia od umowy ze zbywcą w/w pojazdu mechanicznego. (**dowody:** pismo pozwanego – k. 65-68; pismo zbywcy – k. 73-74; pismo zbywcy – k. 76; pismo strony powodowej – k. 75).

Pozwany zaprzestał prowadzenia działalności gospodarczej pod nazwą D. T.-Wulkanizacja, zaś w dniu 14 lutego 2013 r. działalność ta została wykreślona z bazy Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej RP. (**dowód:** wydruk z (...) k. 81).

Pismem z dnia 18 marca 2013 r. D. P. (1) poinformował (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. o wadach istotnych przedmiotu leasingu, wobec wystąpienia których zaprzestał on prowadzenia całej swojej działalności gospodarczej. (**dowód:** pismo pozwanego – k. 79-80).

W piśmie z dnia 02 kwietnia 2013 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. oświadczyło D. P. (1), iż wypowiada dotychczas łączącą strony umowę leasingu nr K 150973. Jednocześnie wezwało go do natychmiastowej spłaty należnych kwot wynikających z przedmiotowej umowy, a to: zaległych rat okresowych w kwocie łącznej 7.265,55 zł oraz odsetek umownych w kwocie 275,58 zł (łącznie 7.541,13 zł). Wezwało go również do zapłaty odszkodowania w wysokości 83.939,28 zł w terminie do dnia 02 maja 2013 r. Ponadto zażądało zwrotu przedmiotu leasingu w terminie do dnia 09 kwietnia 2013 r. na miejsce wskazane przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. (**dowód:** wypowiedzenie umowy leasingu – k. 83).

Pismem z dnia 20 maja 2013 r. D. P. (1) wezwał (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. do odstąpienia od umowy ze zbywcą przedmiotu leasingu z powodu istotnej wady rzeczy. (**dowód:** pismo pozwanego – k. 84-85; zpo – k. 87).

W dniu 04 czerwca 2013 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. sprzedał przedmiot leasingu z umowy leasingu nr K 150973 na rzecz J. W. (1) za cenę 84.255,00 zł brutto. (**dowód:** umowa sprzedaży przedmiotu leasingu – k. 189).

W związku ze sprzedażą przedmiotu leasingu i uzyskaną ceną (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. dokonała rozliczenia należności związanych z umową leasingu nr K 150973, w tym rozliczenia należności obciążających leasingobiorcę D. P. (1) z tytułu odszkodowania w związku z wcześniejszym wygaśnięciem umowy leasingu (tj. kwota 83.939,83 zł) oraz zaległych rat okresowych (tj. kwota 7.265,55 zł) i odsetek umownych (tj. kwota 275,58 zł) – w sumie kwoty 91.205,38 zł. Po dokonaniu rozliczeń w dniu 11 września 2013 r. okazało się, że cena netto sprzedaży przedmiotu leasingu (tj. kwota 68.500,00 zł) niewątpliwie nie pokrywała wszystkich należności leasingobiorcy względem leasingodawcy, co skutkowało jednocześnie powstaniem niedopłaty. Suma zaległych rat leasingu (tj. kwota 7.265,55 zł) i łącznych odsetek (tj. kwota 5.969,78 zł) powiększona o kwotę odszkodowania przy jednoczesnym uwzględnieniu wartości zagospodarowania przedmiotu leasingu i wpłat klienta (tj. kwota 15.439,83 zł) wynosiła ostatecznie kwotę 28.675,16 zł. (**dowód:** rozliczenie umowy leasingu – k. 187).

Następnie, wobec bezskutecznego upływu terminu do zapłaty należności wynikających z umowy leasingu nr K 150973, (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. w dniu 11 września 2013 r. wypełnił weksel własny in blanco wystawiony przez D. P. (1), o czym poinformował go pismem z dnia 11 września 2013 r. - stanowiącym jednocześnie przedstawienie tego weksla do zapłaty. Poinformowano w nim nadto, iż przedmiotowy weksel został wypełniony kwotą 26.935,05 zł z terminem jego zapłaty do dnia 25 września 2013 r. (**dowody**: przedstawienie weksla do zapłaty – k. 15; deklaracja wekslowa – k. 188).

W odpowiedzi na przedstawienie weksla do zapłaty D. P. (1) zwrócił się do (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., wskazując, iż nie uiści na rzecz leasingodawcy kwoty 26.935,05 zł. (**dowód**: odpowiedź pozwanego na przedstawienie weksla do zapłaty – k. 98-99).

D. P. (1) do chwili obecnej nie uiścił na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. należności wynikającej z wypełnionego przez remitenta weksla własnego (okoliczność niesporna).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych w jego opisie dowodów z dokumentów oraz kserokopii dokumentów.

Dowodom z dokumentów Sąd dał wiarę w całości, gdyż strony postępowania nie kwestionowały, że oświadczenia o wskazanej w nich treści zostały złożone przez osoby, które je podpisały. Odnośnie dokumentów złożonych w formie zwykłych kserokopii, wskazać należy, iż strony postępowania nie żądały przedstawienia przez stronę przeciwną oryginałów tych dokumentów (art. 129 k.p.c.), ani też nie kwestionowały, że dokumenty o takiej treści zostały sporządzone. Sąd także, działając w tym zakresie z urzędu, nie dopatrył się w tych dowodach niczego, co uzasadniałoby powzięcie wątpliwości co do ich wiarygodności i mocy dowodowej.

Okolicznością irrelevantną jest to, że pozwany zakończył współpracę z kontrahentami, a nadto – abstrahując od istoty sporu w tym procesie – pozwany nie udowodnił, iż jedynie zmniejszona ładowność pojazdu będącego przedmiotem umowy leasingu wpłynęła na tę okoliczność. Warto również zauważyć, iż pozwany w swych zarzutach od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym nie zgłosił zarzutu potrącenia szkody jaka z tego tytułu powstała (w tym utraconych korzyści), przy czym zgodnie z art. 493 § 3 wiarygodność taka musiała być poparta dokumentami, o których mowa w art. 485 k.p.c. Takich dokumentów pozwany niewątpliwie nie przedłożył.

Należy również zauważyć, iż pismo pozwanego z dnia 20 maja 2013 r. i zawarte w nim żądanie (k. 84-85) nie mogło wywrzeć żadnego skutku prawnego, ponieważ umowa leasingu nr K 150973 faktycznie już nie istniała wskutek jej wypowiedzenia przez stronę powodową ze skutkiem natychmiastowym wobec braku płatności pozwanego należności przewidzianych w tej umowie.

Zeznania przesłuchanego świadka R. P. (syna pozwanego) nie mogły niestety miarodajnie i obiektywnie dowieść istnienia wady w pojeździe, ponieważ świadek nie miał nawet wykształcenia technicznego z zakresu mechaniki samochodowej. Poza tym na jego wiarygodność rzutował również fakt bliskiego pokrewieństwa z jedną ze stron niniejszego postępowania. Odnośnie twierdzeń tego świadka o zapłacie rat za miesiące styczeń 2013 r. i marzec 2013 r. przelewami, nie okazały się one być wiarygodne, ponieważ nie poparto ich np. kopiami przelewów, ani żadnymi innymi dowodami, stąd twierdzenia te pozostały gołosłowne. W pozostałym zakresie, tzn. co do okoliczności towarzyszących relacjom pozwanego z powodem i przebiegu czynności związanych z pojazdem objętym umową leasingu, sąd zeznaniom w/w świadka dał wiarę.

Sąd nie przeprowadzał dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność ustalenia rzeczywistych parametrów wagowych przedmiotu leasingu (k. 33), albowiem wniosek ten został cofnięty przez pozwanego na rozprawie w dniu 01 października 2015 r.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Mając na uwadze materiał dowodowy przedstawiony przez strony procesu na poparcie ich twierdzeń Sąd doszedł do przekonania, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości, skutkiem czego zaskarżony nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym dnia 28 października 2013 r., pod sygn. akt II Nc 33882/13 należało utrzymać w mocy.

W rozpoznawanej sprawie poza sporem pozostawało, że stroną powodową jako leasingodawcę oraz pozwanego jako leasingobiorcę łączyła umowa leasingu nr K 150973 z dnia 05 stycznia 2012 r., której przedmiotem był pojazd mechaniczny marki P. (...) o nr rejestracyjnym (...), oraz, że na zabezpieczenie roszczeń strony powodowej wynikających z rzeczonyj umowy leasingobiorca wystawił i wręczył stronie powodowej weksel własny in blanco, który poręczyła pozwana. Do weksła tego dołączona została deklaracja wekslowa, zgodnie z którą strona powodowa mogła wypełnić tenże weksel na sumę odpowiadającą wysokości zaległości z tytułu rat okresowych leasingu i innych opłat obciążających leasingobiorcę, odsetek umownych za opóźnienie oraz kwoty odszkodowania.

Bezsporne było również to, że wobec niewywiązania się przez pozwanego z warunków przedmiotowej umowy leasingu umowa ta została mu wypowiedziana przez stronę powodową ze skutkiem natychmiastowym, a strona powodowa wypełniła wystawiony przez pozwanego weksel in blanco na kwotę 26.935,05 zł stanowiącą sumę zaległych rat leasingowych oraz innych opłat i należności. Poza sporem pozostawał również fakt, iż strona powodowa w dniu 11 września 2013 r. przedstawiając weksel, wezwała pozwanego jako wystawcę weksła in blanco do wykupu tego weksła do dnia 25 września 2013 r. Brak było także jakiegokolwiek rozdzwieńku między stronami co do tego, iż ani wystawca weksła, ani jego poręczyciel nie wykupili tego weksła we wskazanym terminie.

Zdaniem Sądu wszystkie podniesione przez pozwanego zarzuty – po ich przeanalizowaniu – nie okazały się wystarczające do uchylenia nakazu zapłaty.

W ocenie Sądu wystawiony przez pozwanego weksel in blanco, stanowiący zabezpieczenie roszczeń strony powodowej z umowy leasingu, spełnia wymogi formalne, określone w art. 101 ustawy Prawo wekslowe. Treść weksła zawiera wszystkie niezbędne elementy, tym samym stronie powodowej przysługuje legitymacja do dochodzenia roszczeń z tego weksła. Wymogi formalne spełnia również poręczenie wekslowe udzielone przez pozwaną, zgodnie z art. 31 Prawa wekslowego, a więc poprzez złożenie przez uprawnioną osobę na wekslu własnoręcznego podpisu. Na marginesie warto nadmienić, iż nakaz zapłaty już jest prawomocny wobec tej pozwanej, która weksel poręczyła.

Kolejno wskazać należy, iż z dowodów zgromadzonych w sprawie wynika, że strona powodowa wypełniła wystawiony przez pozwanego leasingobiorcę weksel in blanco zgodnie z deklaracją wekslową. Warto zauważyć, iż weksel ten mógł zostać wypełniony przez stronę powodową niezależnie od wypowiedzenia umowy leasingu, bowiem wyraźnie zastrzeżono w niej, że uprawnienie takie przysługuje stronie powodowej „w każdym czasie” (k. 188). Strona powodowa wypełniła przedmiotowy weksel własny in blanco na kwotę zadłużenia, stanowiącą sumę zaległych rat leasingowych leasingobiorcy. Podkreślić należy, iż kwota wpisana na wekslu, oprócz zaległych rat leasingowych, obejmowała również sumę odsetek umownych w kwocie 5.969,78 zł a także należne stronie powodowej na podstawie umowy o leasing odszkodowanie pomniejszone o wartości zagospodarowania (sprzedaży) przedmiotu leasingu i wpłat klienta (k. 189). Zaakcentować wyraźnie należy, iż pozwany po przedstawieniu kalkulacji należności z umowy leasingu (k. 187, dowód nadania pełnomocnikowi pozwanego – k. 184 a) aż do zamknięcia rozprawy nie wypowiedział się co do wysokości należności w niej uwzględnionych. Nie kwestionował także ceny sprzedaży przedmiotowego pojazdu, który został zbyty w dniu 04 czerwca 2013 r. przez stronę powodową (k. 189). Wątpliwości co do wysokości wszelkich kwot zawartych w tym rozliczeniu, nie powziął także Sąd, zwłaszcza, iż po dokładnym sprawdzeniu obliczeń w nim zawartych, przedstawione w kalkulacji wyniki się zgadzały. Mając na uwadze treść art. 230 k.p.c. oraz wynik całej sprawy, Sąd uznał wysokość zadłużenia pozwanego (tj. wielkości wskazane w rozliczeniu) za fakt przyznany, skoro strona pozwana koncentrowała się – po doręczeniu jej rozliczenia – na innych zarzutach. Warto także dodać, że stosownie do treści art. 709¹⁵ k.c. w razie wypowiedzenia przez finansującego umowy leasingu na skutek okoliczności, za które korzystający ponosi odpowiedzialność, finansujący może żądać od korzystającego natychmiastowego zapłacenia wszystkich przewidzianych w umowie, a niezapłaconych rat, pomniejszonych o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek ich zapłaty przed umówionym terminem i rozwiązania umowy leasingu. Z treści przepisu wynika

zatem, że finansujący może żądać zapłaty nie tylko tych rat, których terminy wymagalności przypadły przed chwilą rozwiązania umowy na skutek wypowiedzenia, ale i wszystkich pozostałych umówionych rat, których ustalone terminy wymagalności przypadają po tej chwili. Według omawianego przepisu, ostatnio wymienione raty, stają się więc natychmiast wymagalne z chwilą rozwiązania umowy leasingu wskutek jej wypowiedzenia. Powód – jak wynika z rozliczenia – prawidłowo ponadto zaliczył korzyści uzyskane ze sprzedaży przedmiotu leasingu (68 500 zł netto – k. 187, k. 189) i dopiero sumę stanowiącą niedopłatę w stosunku do całości naliczonych roszczeń, a nawet nieco mniejszą, wpisał na weksłu, co mógł uczynić zgodnie z brzmieniem złożonej deklaracji wekslowej (k. 188).

Odnosząc się do zarzutu pozwanego, jakoby strona powodowa dostarczyła pozwanemu wadliwy przedmiot umowy, który nie pozwalał na wykorzystywanie go zgodnie z przeznaczeniem, co zdaniem pozwanego było istotną wadą pojazdu, która dyskwalifikowała użytkowanie go jako pojazdu wykorzystywanego do prowadzenia działalności gospodarczej – należy mieć na uwadze treść przepisu art. 709⁴ k.c. W myśl § 1 powołanego przepisu finansujący powinien wydać korzystającemu rzecz w takim stanie, w jakim znajdowała się ona w chwili wydania finansującemu przez zbywcę. Finansujący ponadto **nie odpowiada** wobec korzystającego za przydatność rzeczy do umówionego użytku (§ 2).

Finansująca strona powodowa nie ponosi zatem odpowiedzialności za stan, w jakim rzecz została wydana przez zbywcę. Należycie wykonuje ona swój obowiązek wydania rzeczy przez wydanie jej korzystającemu pozwanemu w takim stanie, w jakim otrzymała od zbywcy. Pojazd marki P. (...) został w niniejszej sprawie wydany pozwanemu przez (...) Sp. z o.o. s. k. z siedzibą w T.. W protokole odbioru przedmiotowego pojazdu pozwany oświadczył, że dokonał odbioru pojazdu bezpośrednio od jego zbywcy, zaś do odbioru nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń. Ponadto oświadczył, iż znany jest mu stan prawny i techniczny przedmiotu leasingu, który w całości zaakceptował. Stan ten odpowiadał zamówieniu leasingobiorcy z dnia 27 grudnia 2011 r., w którym sprecyzowano szczegółowe wytyczne odnośnie zabudowy. W takim stanie rzeczy strona powodowa nie może być uważana w jakiegokolwiek mierze za podmiot odpowiedzialny za przydatność zabudowanej zgodnie z zamówieniem pozwanego rzeczy do prowadzonej przez niego działalności gospodarczej. W tej materii odpowiedzialność strony powodowej jest wyłączona zgodnie z cytowanym powyżej przepisem. Zważyć należy, że pozwany miał niczym nieskrępowaną możliwość zapoznania się z przedmiotem leasingu i wykrycia powoływanych przez siebie w procesie „wad” w momencie odbioru przedmiotu leasingu i podpisania protokołu odbioru i wydania rzeczy. Nie należy także zapominać, iż pozwany był wówczas przedsiębiorcą, a więc profesjonalistą, na którym ciąży szczególny obowiązek starannego działania w zakresie prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej. Dbając właściwie o własne interesy, nie stało nic na przeszkodzie, aby pozwany udał się wraz ze zbywcą do najbliższej okręgowej stacji kontroli pojazdów w celu zweryfikowania swoich oczekiwań z rzeczywistymi parametrami pojazdu mechanicznego będącego przedmiotem leasingu (w tym w zakresie możliwości ładunkowych pojazdu). Z takiej opcji pozwany jednak nie skorzystał, używając tego pojazdu jeszcze przez przeszło jeden rok (vide: zeznanie syna pozwanego). Twierdzenia pozwanego co do rzekomych wad są nieuzasadnione w sytuacji gdy pozwany nie zapoznał się z wnikliwie z przedmiotem leasingu, bazując jedynie na pobieżnej ocenie stanu technicznego i parametrów pojazdu na tzw. „oko”.

Pozwany zarzucił stronie powodowej także niewywiązywanie się z jej obowiązków jako finansującego w ramach umowy leasingu. Pozwany żądał bowiem od strony powodowej, aby ta wypowiedziała zawartą ze zbywcą przedmiotu leasingu umowę sprzedaży z uwagi na jego wady i nieprzydatność dla zamawiającego. Należy wskazać, że takie uprawnienie przysługiwało pozwanemu leasingobiorcy zgodnie z art. 709⁸ § 4 k.c. w zw. z art. 560 § 1 k.c. Przepis art. 709⁸ k.p.c. stanowi w swym § 1, iż finansujący nie odpowiada wobec korzystającego za wady rzeczy, chyba że wady te powstały na skutek okoliczności, za które finansujący ponosi odpowiedzialność. Postanowienia umowne mniej korzystne dla korzystającego są nieważne. Z chwilą zawarcia przez finansującego umowy ze zbywcą z mocy ustawy przechodzą na korzystającego uprawnienia z tytułu wad rzeczy przysługujące finansującemu względem zbywcy, z wyjątkiem uprawnienia odstąpienia przez finansującego od umowy ze zbywcą (§ 2). Wykonanie przez korzystającego uprawnień określonych w § 2 nie wpływa na jego obowiązki wynikające z umowy leasingu, chyba że finansujący odstąpi od umowy ze zbywcą z powodu wad rzeczy (o czym stanowi § 3). Korzystający może żądać odstąpienia przez finansującego od umowy ze zbywcą z powodu wad rzeczy, jeżeli uprawnienie finansującego do odstąpienia wynika z

przepisów prawa lub umowy ze zbywcą. Bez zgłoszenia żądania przez korzystającego finansujący nie może odstąpić od umowy ze zbywcą z powodu wad rzeczy, jak wynika z § 4 w/w przepisu. W razie odstąpienia przez finansującego od umowy ze zbywcą z powodu wad rzeczy, umowa leasingu wygasa. Finansujący może żądać od korzystającego natychmiastowego zapłacenia wszystkich przewidzianych w umowie a niezapłaconych rat, pomniejszonych o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek ich zapłaty przed umówionym terminem i wygaśnięcia umowy leasingu oraz umowy ze zbywcą (§ 5). Z kolei w myśl art. 560 § 1 zd. 1 k.c. jeżeli rzecz sprzedana ma wady, kupujący może od umowy odstąpić albo żądać obniżenia ceny. W piśmiennictwie przyjmuje się, iż żądanie korzystającego odstąpienia od umowy sprzedaży jest dla finansującego wiążące, o ile jest uzasadnione.

W sprawie niniejszej – wbrew odmiennemu stanowisku prezentowanemu przez pozwanego – nie udowodniono, iż dostarczony pozwanemu pojazd mechaniczny posiadał wadę w rozumieniu art. 556 k.c. Zgodnie z tym przepisem wada fizyczna istnieje wówczas, gdy: a) mniejsza wartość rzeczy albo ze względu na cel określony w umowie, albo wynikający z okoliczności, jeżeli cel ten nie był oznaczony w umowie; b) mniejsza użyteczność rzeczy ze względu na cel w umowie oznaczony albo wynikający z okoliczności lub z przeznaczenia rzeczy; c) rzecz nie ma właściwości, o których istnieniu sprzedawca zapewnił kupującego (*dicta et promissa*); d) rzecz zostaje wydana w stanie niezupełnym (por. A. Brzozowski [w:] K. Pietrzykowski, Komentarz. Kodeks Cywilny, t. II, 2009, s. 269).

W ocenie Sądu, za wadę z całą pewnością nie można uznać ograniczonej pojemności, czy też ładowności pojazdu będącego przedmiotem leasingu, które to ograniczenie wynikało wyłącznie z woli pozwanego, wyrażonej w specjalnym zamówieniu. To na wniosek pozwanego, który składał zamówienie u zbywcy (...) Centrum (...). J. W. s. j. z siedzibą w T. przedmiotowy pojazd został osadzony na podwoziu o oznaczeniu „435 L4 180”. To pozwany wskazał we wniosku, iż zamawia w/w pojazd mechaniczny z następującym wyposażeniem: klimatyzacja manualna, lusterka boczne sterowane elektrycznie, lusterka o poszerzonym polu widzenia, powiększony zbiornik paliwa, światła przeciwmgielne, a nadto pojazd ten miał spełniać dodatkowe warunki, a to: miał posiadać zabudowę typu skrzynia aluminiowa z plandeką o wymiarach wewnętrznych – długość 4900 mm x szerokość 2200 mm x wysokość 2200 mm. Nadto w pojeździe miała znajdować się kabina sypialna partner, rozsuwana plandeka z obydwu stron, firanka dwustronna, rozsuwany dach, poduszki powietrzne, kompresor, ogrzewanie postojowe, skrzynię narzędziową i zbiornik na wodę. Bezspornym jest fakt, iż w swym zamówieniu pozwany pominął kwestię ładowności przedmiotowego pojazdu. Dane przedstawione przez zbywcę odnosiły się jedynie do samego podwozia o oznaczeniu „435 L4 180”, nie zaś do całego dodatkowego wyposażenia dodatkowego, w tym aluminiowej zabudowy pojazdu. Zatem, jeśli podana przez zbywcę masa własna pojazdu oraz jego ładowność dotyczą wyłącznie samego podwozia, to w wypadku jego zabudowy wyposażeniem wskazanym przez pozwanego, wymienione parametry ulegną zmianie, tj. zwiększeniu masy własnej pojazdu, przy jednoczesnym spadku jego ładowności. Powstałe różnice, zdaniem Sądu, nie stanowią jednak wady fizycznej przedmiotu leasingu, fabrycznej czy konstrukcyjnej. Nabyty w drodze leasingu pojazd był wyprodukowany prawidłowo, a nadto zgodny z wnioskiem pozwanego i odpowiadał warunkom ustalonym przy umowie sprzedaży tego pojazdu. Rację ma strona powodowa twierdząc, iż zarzucana przez pozwanego różnica w masie własnej i ładowności pojazdu nie jest wadą, lecz cechą pojazdu, którą determinowało działanie lub ewentualne zaniechanie samego pozwanego. Zwiększona w stosunku do standardowej waga pojazdu jest skutkiem ponadstandardowego wyposażenia zamontowanego w tym pojeździe na zamówienie samego pozwanego. Warto zauważyć, że powód konsekwentnie do zamknięcia rozprawy negował istnienie wady w pojeździe, w związku z czym to na stronie pozwanej, która podnosiła twierdzenie o wadzie, spoczywał ciężar udowodnienia tej kwestii (art. 6 k.c.). Strona pozwana jednak temu obowiązкови nie sprostała, bowiem dostarczony materiał dowodowy nie przekonał sądu, że rzeczywiście pojazd miał wadę w rozumieniu przepisów prawa. W szczególności nie mogła o tym stanowić miarodajnie opinia prywatna złożona do akt, w sytuacji, gdy strona przeciwna w sposób notoryczny kwestionowała istnienie wady (oświadczenie pełnomocnika powoda przed zamknięciem rozprawy - k.210). Opinia **prywatnego** rzeczoznawcy nie może wówczas w wystarczającym stopniu wykazać istnienia wady (zresztą opinia ta nie zawiera także sformułowania o wadzie, a jedynie o tym, że masa własna pojazdu była większa niż podana w dowodzie rejestracyjnym, co zdaniem sądu nie jest tożsame z wadą - k. 90). Należałoby posiadać wiedzę specjalną, aby zweryfikować czy od strony technicznej było to wadą pojazdu. Wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego **sądowego** strona powodowa jednak cofnęła i nie

ponowila go przed zamknięciem rozprawy, nawet po tym jak pełnomocnik powoda kilkakrotnie zaprzeczył istnieniu wady w pojeździe (k. 209 v-210).

W tym stanie rzeczy należało przyjąć, że nie udowodniono zaistnienia podstawowej przesłanki z art. 709⁸ § 4 k.c., aby wykazać, że żądanie odstąpienia przez stronę powodową jako finansującego od umowy ze zbywcą przedmiotu leasingu było uzasadnione.

Mając powyższe na uwadze należało uznać, że strona powodowa wywiązała się w sposób prawidłowy z umowy leasingu bowiem brak było podstaw do rozwiązania umowy ze zbywcą przedmiotu leasingu. W rezultacie strona powodowa mogła dokonać rozliczenia umowy w pełnym zakresie, uwzględniając w nim dany przedmiot umowy leasingu.

Pozwany nie zapłacił na rzecz strony powodowej sumy wystawionej z weksla, zatem strona powodowa uprawniona była także do naliczania odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia następnego po dniu wymagalności świadczenia, stosownie do treści art. 481 § 1 i 2 k.c. Wysokości tych odsetek pozwany nie kwestionował oraz nie formułował w tym zakresie żadnych zarzutów, nie ma więc potrzeby szerszych rozważań.

Wreszcie wskazać należy, że wskutek istnienia już w sprawie merytorycznego rozstrzygnięcia, jakim jest nakaz zapłaty z dnia 28 października 2013 r., sygn. akt II Nc 33882/13, w drugiej fazie postępowania nakazowego, która rozpoczyna się wraz z wniesieniem zarzutów, następuje przerzucenie ciężaru dowodu na stronę pozwaną. Temu ciężarowi pozwany jednak nie sprostał, bowiem wszelkie zarzuty jakie zgłosił w swych zarzutach do w/w nakazu zapłaty okazały się nieuzasadnione.

Sąd nie znalazł także podstaw do kwestionowania zawartego w nakazie zapłaty rozstrzygnięcia o kosztach procesu. Niewątpliwie jego podstawę stanowił art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Przepisy te stanowią normatywną podstawę zasady odpowiedzialności za wynik procesu.

Na zasadzoną z tego tytułu solidarnie od pozwanych na rzecz strony powodowej kwotę 2.754,00 zł składały się: koszty zastępstwa procesowego pełnomocnika strony powodowej będącego radcą prawnym w kwocie minimalnej – tj. kwota 2.400,00 zł, powiększona o kwotę 17,00 zł opłaty skarbowej uiszczonej od dokumentu pełnomocnictwa oraz opłata sądowa od pozwu w kwocie 337,00 zł. Ustalając wysokość przyznanych kosztów poniesionych przez stronę reprezentowaną przez pełnomocnika będącego radcą prawnym Sąd miał na uwadze treść § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490t. j. ze zm.). Sąd poprzestał na utrzymaniu w mocy rozstrzygnięcia o kosztach zawartego w nakazie zapłaty, nie zasądzając już dalszych kosztów za proces toczący się po wniesieniu zarzutów.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 496 k.p.c. Sąd orzekł jak w sentencji wyroku, utrzymując w całości nakaz zapłaty z dnia 28 listopada 2013 r., wydany w sprawie pod sygn. akt II Nc 33882/13.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem proszę doręczyć pełnomocnikowi pozwanego D. P. (2) (bez pouczenia o apelacji).

W., dnia 10 listopada 2015 r.